

0506 – 6. mai

Jeg ber dere, brødre, om å ta vare på dette formaningsord. Heb 13: 22.

Så lenge et menneske får være en lydhør og ydmyk disippel, så det vil høre og følge all Guds vilje og råd til vår frelse, –. Da vil også alltid Den Hellige Ånd som har tatt bolig i mennesket, fullbyrde det gode verk den har begynt. Og Ånden vil fortsette å avdekke det som ennå kan være skjult, og rette opp det som er urett.

Men en ganske annen tilstand kan snart oppstå, en tilstand som ikke er så lett å rette opp igjen. Det skjer når mennesket rett og slett gjør det til en grunnholdning ikke å ta til seg alt som går på tukt og formaning. Men isteden gjør et visst utvalg av Guds ord, og ikke vil høre eller la seg bevege av det som angriper kjødet og synden.

Riktignok skal en foreta den grensegangen at en ikke samtidig med at en tar til seg av evangeliet om Kristus, også tar inn over seg lovens forbannelse og dom, i samvittigheten. For disse to kommer aldri over ens. Den som har Kristus, som søker eller eier sin rettferdighet bare i ham, er fri fra all lovens forbannelse, og bør alltid holde fast på dette. Ellers spotter og forakter han Kristi blod og alle Guds løfter. Men dette gjelder utelukkende i spørsmålet om hvordan vi står innfor Gud.

Når det derimot gjelder hvordan vi skal leve her på jorden, så kan vi aldri få nok formaninger, tukt og oppmuntringer. Og slike er det da svært nødvendig at vi tar til oss, og i liv og gjerning lever etter dette. Hvis det er slik at vi virkelig vil være kristne –!

Men så har vi dem som i tillegg til at de har den holdningen at de vil være frie i sitt kjød og sitt liv, også gjør det til en vane bare å velge ut og ta til seg de ordene som høres ganske pene og kjærlige ut. De skyver fra seg alt som angriper og uroer dem i deres synd.

Følgen blir jo at de stiller seg helt avvisende til de «hålsosamme» formaningsord. De ser på slikt som «lovtrelldom», som de som troende bør avvise. De viser også fra seg all broderlig formaning og irettesettelse. Begynner tvert imot å forsvare seg og sin synd. Og på toppen av det hele slår de seg ned ved en eller annen usikker, uvirksom og kraftløs åndelig lærdomsbrønn.

Ved den brønnen kan en både være mer kristelig enn verden forøvrig, – og samtidig stå på ganske god fot med verden, og være helt lik dem i hverdagslivet. For en slik kristelighet finnes også.

Men disse som går på denne veien er aldeles fortapt. Så sant ikke et spesielt Guds nådes under skjer med dem. For de forherdes stadig bare mer gjennom den grunnholdningen de har inntatt; ikke å ta til seg noen av de ordene som ville korrigere dem. De skyr det eneste midlet som skulle hjelpe dem, skyr «hålsosam» lærdom, og skyr plagen med en dypere og grundigere selvransakelse o. s. v.

Dette er den brede villfarelsens vei. Og der går også til alle tider mange av dem som lykkelig unngikk andre avveier, hvor de gjennom loven forsøkte å bygge opp sin egen rettferdighet. Ja, også mange som hadde kommet igjennom til troens liv. Og ennå flere, selvsagt, av dem som aldri hadde kommet til noen rett omvendelse.

Tenk hvordan apostlene på sin tid advarte mot disse avveiene! Hvor sterkt og høylydt sukker ikke Luther over det samme! Han sier: «Se hvordan man nå alle steder stiller seg så dåraktig overfor

evangeliet, at jeg nesten ikke vet om jeg skal preke mer, eller ei. Jeg hadde stoppet opp for lenge siden, hvis jeg ikke hadde visst at det gikk like ens med Kristus. For så snart vi forkynner at det ikke avhenger av oss eller våre gjerninger, men bare av Guds gave, så vil ingen gjøre noe godt, leve rett eller være lydig, – i tillegg til at man sier vi forbyr folk å gjøre gode gjerninger.

Når man så i sin forkynnelse taler om et rent og bibelsk liv, så vil verden omgående kaste seg over det, og bygge seg en stige av dette opp til himmelen. Men dette kan ikke Gud godta. Et dårlig liv duger ikke. Og et vakkert liv tar jeg også anstøt av. Ja, for dem som bare er opptatt med å leve et moralskt holdbart og pent liv, hadde det vært bedre om de hadde vært horer og forbrytere, og lå i rennesteinen. Men fremdeles er det ikke Guds vilje at vi skal leve et ondt liv.

Hvordan skal vi da stille oss? Du må passe på at du holder deg på middelveien, og ikke viker av verken til den venstre eller den høyre siden. Og lever et bibelsk og stille liv overfor verden. Men uten å gjøre noe vesen av det, eller oppføre deg som om dette skulle være bedre enn om du sover eller er våken, som du jo ikke ville tro gjorde deg mer fortjent til himmelen.

Altså skal alt bibelsk og rett liv leves i nådens Ånd. Slik at ingen har den holdningen at noen som helst gjerning skal gjøre meg mer berettiget til frelsen.

Jeg ville gjerne ha slike disipler som hadde klart for seg hva et rett kristent liv er. Men en finner dem ingen steder med like holdninger. For enten vil flokkene være altfor ukristelige, eller også altfor hellige. Vel, vel, den som kan fatte det, han fatte det. Vi kan ikke mer enn å føre det inn i ørene. Gud må føre det inn i hjertene!»